

Sunnuntai 7.7.2013
Päätösseurat 14:00
Eija Juuma

”Pyytäkään, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen pyytävä saa ja jokainen etsivä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan.”
Tämä Matteuksen evankeliumin kohta nousi mieleeni, kun luin Siionin virren 268 sanoja. Tuosta virrestähän on poimittu näiden Haapajärven herättäjäjuhlien tunnus: Sanasi annoit.
Onko pyytävä seuravieras saanut jotain astiaansa? Onko etsivä sanankuulija löytänyt mitään?
Onko ovi avautunut kolkuttavalle juhluvieraalle?

Jokainen juhluvieras on kantanut enemmän tai vähemmän tyhjän astiansa juhlakentälle ja seurapenkkiin. Millaista ravintoa siihen kukin on saanut, se jää astian haltijan omaan tietoonsa. Astian antia ei levitellä julkisuuteen, siitä ei ”tviittailla” tai revitellä huikeita statuspäivityksiä Facebookiin.

Se on kuitenkin selvää, että tämän viikonlopun tarjoilusta ei käännytetä ketään pois. Juhlaportilla ei tarkasteta jäsenkirjaa tai mittailla tulijan uskon määrää. Ne jätetään ihmisen ja Jumalan välisiksi asioiksi. Herramme on itse luvannut vastata pyytävälle, avata oven kolkuttavalle ja etsivä löytää sen mitä hän etsii.

Aina ei kuitenkaan tunnu siltä, että Jumalan lupauksesta huolimatta ovi avautuisi, pyytäessään saisi tai etsiessään löytäisi. Arjen kokemukset kertovat toista. Tuntuu, että ovi itsepintaisesti pysyy kiinni eikä aukea millään. Pyynnöt tuntuvat hukkuvan tyhjyyteen. Etsijä on itse niin hukassa, että edes parhain navigaattori ei tunnu johdattavan oikeaan suuntaan.

Kävin keskustelua vanhan miehen kanssa, joka nuorena poikana oli ollut isän kanssa maalaamassa kotikirkkoon, Mikkelin tuomiokirkkoa. Pojan tehtävänä oli maalata kirkon tornin huippua, joka tarkoitti kipuamista lähes 60 metriin. Koska hän oli porukan pienin, niin hän oli ainoa, joka mahtui tornin pienestä luukusta ulos. Tuosta pienestä luukusta hän kipusi köysillä roikkuvaan kelkkaan, josta maalaus tapahtui. Kauhistelin, kuinka juuri hänet, porukan nuorin, oli laitettu moiseen tehtävään. Mies totesi rauhallisesti, että hänellä ei ollut mitään aihetta pelätä. Maalauskelkan turvaköysi oli kiinnitetty ristin juureen ja hänen oma isänsä ohjasi kelkkaa. Hänellä oli ollut turvallinen olo.

Hyvä juhluvieras, Jumala on antanut meille sanansa. Hän ei katso meidän puutteitamme ja vajavaisuuttamme. Hän ei osoittele sormella meidän virheitämme ja rikkomuksiamme. Se, mitä Jumala tekee, on se, että hän antaa meille anteeksi rikkomuksemme ilman minkäänlaisia vaateita meitä kohtaan. Tämän hän tekee siksi, että olemme hänelle rakkaita. Jokainen ihminen on hänelle kallisarvoinen luomus, suuri ihme, äitinsä kohdussa punottu.

Meidän turvaköytemme on kiinnitetty ristin juurelle. Se on kiinnitetty siihen kasteessa. Ristin, joka merkitsee voittoa pahasta. Kasteessa meidät on saateltu Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen syliin. Kaste on Jumalan teko. Se on hänen hyvä teko meille, se ei ole ihmisen teko. Kaste murskaa kaikki ihmisen viritelmät ja pyrkimykset. Meidän ei tarvitse ratkaista. Ratkaisun tekee Jumala.

Toivon hyvä juhluvieras, että olet saanut kokea Jumalan hoivanpitoa näillä Haapajärven herättäjäjuhlilla. Ja jos ovi tuntuu olevan kiinni, niin Jumala on kärsivällinen. Hän odottaa, jotta voi sulkea ihmisen syliinsä ja ravita hänet toivolla.

Meidän ei tarvitse hötkyillä ja säntäillä ympäriinsä, jotta kelpaisimme Jumalalle. Meidän ei tarvitse vääntäytyä mitä ihmeellisempiin uskonnollisiin akrobaattitemppuihin. Me emme luoneet itseämme, vaan olemme Jumalan luomia. Kaikki tapahtuu yksin hänen voimallaan ja hänen hyvydestään. Jumala löytää ihmisen, ei ihminen Jumalaa. Jumala ei jätä kesken kasteessa aloittamaansa hyvää työtänsä meissä. Hän pitää lupauksestaan kiinni. Jumala vakuuttaa: ”Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun. Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju.”

Riittää, että olemme kiinni turvaköydessä ja Jumalan ohjauksessa.